

SARAH A. DENZIL

A NÉMA gyermek

A gyermeke tudja
a válaszokat,
de nem árulhatja el
a kimondhatatlant.

fine
selection

adrenalin

NŐI PSZICHOTHRILLEREK!

S A R A H A . D E N Z I L

A NÉMA gyermek

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2019

1

AMIKOR ELVESZÍTETTEM AIDENT, akkor jöttem rá, mit is jelent az, ha az embernek kicsúszik az irányítás a keze közül. Az emberek folyton önkontrollvesztést emlegetnek, legyen az akár az ivástól, a drogtól, a szenvedélytől vagy a dühtől. De valójában mégsem tudják, milyen is ez. És itt most nem az érzéseimről beszélek, hanem az *életemről*. Elveszítettem az irányítást az életem felett. Körülöttem minden darabjaira hullott szét, amit én csak tehetetlen szemlélődőként figyeltem.

Állítólag bármilyen adott helyzetben csakis saját magunkat, a *saját* viselkedésünket tudjuk irányítani. A körülményekre semmi ráhatásunk nincs. Nem befolyásolhatjuk mások reakcióit, csak azt, hogy mi magunk mit cselekszünk. Ez az élet nagy tragédiája. Az egyik pillanatban még minden tökéletes, a következőben pedig minden romba dől a körülmények miatt. És mégis mit kéne hinnünk, ha a gyermekünket elragadják tőlünk? Hogy a sors akarta így? Isten? A balszerencse? Hogyan léphetnénk tovább?

Ami a születésem körülményeit illeti, szerencsém volt. Olyan idilli, szerető kedvességbe születtem, ami abba a tévhitbe ringatott, hogy *velem soha semmi rossz nem történhet*. A fegyverek és az erőszak

beszennyezheti a híreket, de Bishoptown-on-Ouse-ban semmi ilyenmi nem történik. Egy John Constable-festmény magával ragadó vidékén nevelkedtünk, végtelenbe nyúló, lankás legelőkkel és természetköz falakkal. Biztonságban voltunk. Legalábbis azt hittem.

2006. június huszonegyedikén, délután két órakor magamra húztam egy nagy, vízhatlan kabátot és egy pár gumicsizmát, majd kiléptem a leghevesebb esőzésbe, amit Bishoptown-on-Ouse 1857 óta megtapasztalt. A ház, ahol a szüleimmel és a hatéves fiammal, Aidennel laktam, kissé távolabb esett a csendes utcától. Amikor kiléptem a házból, váratlanul ért a víz ereje. Felcsapott a csizmámra, és összefröcskölte a combomat. A szívem már eddig is kalapált, mert aggódtam, hogy hogyan jutok el az iskoláig. A tanárok minden szülőt felhívtak, hogy menjenek el a gyerekekért, mert a víz már beszívárgott az iskola tetején, és az a veszély fenyegetett, hogy az Ouse kilép a medréből. Tudtuk, hogy heves esőzések jönnek, de erre senki nem számított. Összefüggő függönyként zúdult alá, környörtelenül eláztatta az arcomat, és a Karrimor dzsekim kapucniját tépázta.

Az Ouse úgy tekergett végig a kis falunkon, mint egy óriáskígyó egy homokozóban. Nagyon bájos és festői kép volt: széles folyó, aprócska település. Bishoptown két kocsmával, egy fogadóval, egy templommal, egy iskolával és körülbelül négyszáz emberből álló népességgel büszkélkedett. Ez volt a második legkisebb falu Angliában, és a legkisebb Yorkshire-ben. Bishoptownból senki nem költözött el, és senki nem költözött ide. Ha egy ház eladásra került, az csakis haláleset miatt történhetett.

Mind ismertük egymást. Együtt nőttünk fel, együtt éltünk, együtt neveltük a gyerekeinket. Így amikor megcsörrent a telefon, és Amy Perry (az általános iskola egyik tanára és az egyik régi iskolai barátom) szól, hogy menjek el Aidenért, tudtam, hogy rossz a

helyzet. Különben Amy maga kísérté volna haza a gyerekeket. Ennyire bízunk egymásban.

Hallottam otthon, ahogy az eső dobol az ablakokon, de ismét elvesztem a saját világomban, az iskolatársaim Facebook-fotóit nézgettem, akik továbbtanultak és utazgattak. Huszonnégyszer éves voltam. Az érettségit Aidennel a hasamban tettem le, majd figyeltem, ahogy a barátaim egyetemre mennek, a lábuk előtt hever a világ, míg én maradtam a szüleimnél. Egyik kezemmel dudorodó hasamon, a szobám ablakából lestem a buszmegállót, és néztem, ahogy új utakra indulnak. Attól a pillanattól fogva az egészségesnél több időt töltöttem a Facebookon, a barátaimról olvastam, és thaiföldi vagy párizsi képeket nyitogattam, míg egy kisbabát dajkáltam.

Az, hogy kocsiba üljek, szoba sem jöhetett ebben az időben, de kis családkból én voltam legközelebb az iskolához, így úgy döntöttem, gyalog megyek. Rob, Aiden apja, egy építkezésen dolgozott York közepén. A szüleimnek is megvolt a maguk munkája. Túl messze voltak ahhoz, hogy segítsenek, elzárva az eső miatt. Egyiküket sem hívtam fel azonnal, mert úgy hittem, nincs rá szükség. Bishoptown kis település, és csak tíz percmbe telik elszékelni az iskolához. Ám az iskola épülete az Ouse túlsó partján állt, ami kicsit aggasztott. Ha az esőzés valóban olyan heves, mint a hírek sejtették, akkor a folyó kiléphet a medréből.

A szívem eszeveszett dobszólót vert a mellkasomban, ahogy az esőben baktattam. A ferdeszögben hulló cseppek miatt nehezemre esett nyitva tartanom a szemem. Lehajtottam a fejem, és a már csuromvizes, átfagyott kezemmel belekapaszkodtam a vállamon lévő táskaszíjába.

– Emma!

A hang épphogy csak áthallatszott az aszfaltot verő eső dübörgésén. Megfordultam, és a barátnőmet, Josie-t pillantottam meg, aki

integetve igyekezett felém a dombon felfelé. Könyvelő volt annál a kis cégnél, ahol részmunkaidőben titkárnőként dolgoztam. Meghökentett, hogy ilyen ziláltnak látom. A haja a fejére tapadt, az arcán elkenődött a smink. Nem volt nála sem kabát, sem esernyő. A ceruza-szoknyája teljesen átázott.

– Jo! Jesszusom, menj haza!

– Emma, épp most jöttem át a hídon. A folyó túlárad. Haza kell menned.

– A francba! El kell hoznom Aident az iskolából.

– Ott majd vigyáznak rá – felelte. – De ha a folyó kiönt, és ott vagy a híd közelében, bele is fulladhatsz.

Intett, hogy menjek oda hozzá, de nem mozdultam.

– El kell mennem Aidenért – mondtam a fejemet rázva.

Az iskola túl közel esett a folyóhoz ahhoz, hogy nyugodtan ott hagyjam a hatéves fiamat. Ha az eső máris átszivárog a tetőn, milyen állapotban lehet az épület?

– Légy óvatos! Azt hallottam, küldenek segítséget, de most alig van valaki a folyónál. Sem rendőrök, se senki. És elég rosszul fest a helyzet, Em. Visszafelé ne gyertek át a hídon, oké? Menjetek be a Fehér lóba. Ott legalább ihatsz egy kis chardonnay-t, nem igaz?

Elvigyorodott a saját viccén, de láttam rajta, hogy ez egy ideges mosoly. Őszintén megrázták a történetek, ami egyáltalán nem vallott rá.

– Rendben. Értj haza egyben! Bent találkozunk, amikor ez az istenverte időjárás csitul egy kicsit.

Viszonoztam ideges mosolyát, és próbáltam nem tudomást venni a feszítő érzésről a hasamban. Apu fiatalabb korában önkéntes volt a Királyi Nemzeti Vízümentő Szervezetnél, és mindig azt mondogatta, hogy ha van egyvalami, amivel az embernek nem érdemes ujjat húznia, akkor az a tenger.

A mi kis tengerszeletünk ma hömpölyögve haladt át Bishoptownon. Amikor elértem a hidat, a látványtól elakadt a lélegzetem. Josie-nak igaza volt. Az Ouse veszélyesen közel állt ahhoz, hogy kilépjen a medréből. Az általában békés, lassú folyó aznap a híd alatt hullámozott, már a kő boltíveket ostromolta. A víz kiszivárgott a füves partra, és egy része vékony csíkban lefolyt a dombon, a szüleim háza felé. Hátálltam egy lépést, és elővettem a mobilomat. Az iskolában nem vettem fel a telefont, ami nem enyhítette az aggodalmamat. Ezután aput hívtam fel.

– Emma, jól vagy? – kérdezte. – Bent vagyok az irodában, és anyyira esik, hogy szerintem itt ragadok.

– Ne indulj haza, apu! Lehet, hogy kiönt a folyó. – Apu építőmérnökként dolgozott nem messze Bishoptowntól, egy építkezési vállalatnál. – Elmegyek az iskolába, és ott maradok Aidennel, amíg megjön a segítség.

– Emma...

– Jól vagyok. Csak... ne indulj haza, oké?

– Emma, a híd...

Félve pillantottam a rövid kőhídra.

– Már átkeltem rajta. Az Acker Lane-en megyek az iskola felé – hazudtam.

Apu megkönnyebbülten felsóhajtott.

– Felhívom édesanyádat, hogy maradjon a rendelőben.

– Rendben, apu. Szeretlek.

– Én is szeretlek, bogaram.

Tudom, hogy ostobaság, de ahogy letettem, a szemem megtelt könnyel. A mobilom szerint két óra tíz perc volt. Tíz percembe telt megtenni az út felét. Igyekezni kellett, hogy odaérjek a fiamhoz. Sietsős léptekkel elindultam a hídon, és próbáltam nem tudomást venni

a vízszintről, remélve, hogy a gyors tempómmal kevésbé lesz veszélyes a helyzet.

A víz átfolyt a hídon, és majdnem bokáig ért. Nem tudtam, az eső gyűlt-e így fel, vagy a folyó öntötte el, esetleg mindkettő. Csak azt tudtam, hogy sietnem kell. Ám amint leléptem volna a hídról, a folyó vize erősen átcsapott a híd felett, mire a kövek elmozdultak a helyükről, apró darabokra morzsolódtak a talpam alatt. Elveszítettem az egyensúlyomat, előrebuktam, a telefonom pedig a folyóba esett. Az oldalamnak rontó, jeges víz kipréselte belőlem a levegőt, és majdnem letaszított a háborgó hullámok közé. Ráklépésben nagyot léptem oldalra, éreztem, hogy az ár próbál magával sodorni.

De a part puha és sáros volt, így a csizmám sarkát mélyen a földbe vájhattam. Sikerült megvetnem a lábam és előrehajtanom magam, felfelé igyekezve a folyóparton, az út felé. Közben a bal csizmám teljesen lecsúszott a lábamról.

A lábamon fityegő zoknival zihálva felmásztam az útra, míg az eső tovább zuhogott. Amikor biztonságos távolságra értem a hídtól, megfordultam, és láttam, ahogy a csizmámat elnyeli a víz. Próbáltam egyenletesen lélegezni. Egészen a melltartóig átáztam. A csizmám-mal együtt én is a folyóban végezhettem volna, és akkor ki viszi haza Aident? Nem, nem viszem haza, így nem, hogy ilyen erős a sodrás. Az iskolában kell maradnom vele. Mekkora idióta vagyok! Nem vettem tudomást apu figyelmeztetéséről. A torkomban kemény gombóc nőtt, ahogy hátat fordítottam a folyónak. Egyetlen rossz lépés, és én is a vízbe esem, mint a kövek, a telefonom és a csizmám. Egyetlen hiba, és a hullámok alatt találánám magam, és ahol az áramlat nyugodt, a hajam szétterülve lebegne körülöttem, mint valami vízínimfa-jelenés, aki soha többé nem bukkan fel a felszínre.

Egy újabb halott fiatal nő. Egy statisztikai adat egy tragikus árvízi balesetben. Egy önző nő, aki árvaságra juttatta a hatéves fiát, miután hazudott az apjának. Megráztam a fejem, és elindultam az Acker Lane-en, ahogy nemrég apunak mondtam. Az út egy kilométeren át a folyó mellett haladt, mielőtt balra fordult az iskolához vezető utcára. Ez úgy fél kilométer múlva beletorkollott a bishoptowni iskola parkolójába. Észrevettem, hogy a víz elöntötte a parkolót, most már az ott lévő néhány autó kerekének a feléig ért. Nem sok esély volt rá, hogy az autótulajdonosok hazaérjenek estére. A figyelmemet az iskola felé fordítottam. Én is idejártam. Belevestem a nevem a díszterem padlójába, hogy lenyűgözzem Jamie Glovert, aki később összetörte a szívem, amikor a középiskolában megcsókolta Fiona Catert a rögbipályán. Mostanra persze már a fiam iskolája lett. Most rajta volt a sor, hogy emlékeket gyűjtsön, és egy körző hegyes végével belevesse a nevét a fába.

Kicsi, viktoriánus épület volt. Meredek ormaival és régies, kazetás ólomüveg ablakaival inkább hasonlított egy visszafogott templomra. Stílusán gótikus hatás érződött.

Átázott zoknimat magam után húzva odasiettem a bejárathoz, benyitottam, és majdnem nekiütköztem valakinek, aki az ajtóban állt. Amikor felegyenesedtem, rájöttem, hogy Mrs. Fitzwilliam az, aki már az én időmben is az iskola igazgatója volt. Amikor észrevettem, el-sápadt, és a tekintete a szememről valahova a fejem fölé siklott. A viselkedése hirtelen megváltozott, amitől a gyomrom összeszorult.

– Mi az? – kérdeztem.

Mrs. Fitzwilliam mögött a falon vékony csíkban folyt az eső. Gyerekkoromban csak Mrs. Fitznek hívtuk. Mindig is szigorú, de igazságos volt. Kicsit féltünk a vörös hajától, de az mostanra már szinte teljesen ősz lett, és tekintélyt parancsoló arckifejezése is ellágyult, amikor

végül rám nézett. A szemébe gyűlő könnyek láttán a szívem újabb dobszólóba kezdett. A mellkasomhoz kaptam a kezem, így próbálva magam megnyugtatni, míg a szívemet mintha defibrillátorral indították volna újra.

– Ms. Price... Emma... Annyira sajnálom.

Tettem egy lépést előre, mire ő hátralepett. A tekintete elárulta, hogy az enyém vadul szikrázik. Mindkét kezét felemelte, mintha megadná magát.

– Már értesítettük a rendőrséget, hamarosan itt lesznek.

– Mondja el, mi történt! – követeltem.

– Aiden eltűnt. Miss Perry a négyes számú tanteremben volt a gyerekekkel. Ellenőrizte a létszámot. Az összes másodikost abba a terembe tereltük, mert ott nem szivárog annyira a tető. De Aiden valahogy kiment a teremből. Átkutattuk az épületeket, de úgy hiszszük, hogy elhagyta az iskola területét.

Továbbra is a mellkasomat szorongattam, mintha ez a mozdulat csillapíthatná a szívemből kisugárzó fájdalmat.

– Miért ment volna el?

Mrs. Fitzwilliam megrázta a fejét.

– Nem tudom. Talán kíváncsi volt az esőre.

Összegörnyedtem, mint egy hirtelen összegyűrt papírdarab. Hát persze hogy kíváncsi volt. Aident minden érdekelte. Igazi kis felfedező volt. A parkban felmászott a fákra, öt keresztrúdból álló kerítéseken ugrott át a tehenekkel teli legelőkre. Elbújt a hangafűben a Bishoptownhoz közeli lápon, és bújócskázott az erdőben. Bátorítottam ezt a tulajdonságát. Azt akartam, hogy szabad, bátor gyerekem legyen. Miatta akartam, hogy így legyen, azt szerettem volna, ha erős férfivá érik, aki nyitott a felfedezésekre. A saját kalandvágyamat ültettem át belé.

De én nem *ezt* akartam. Nem akartam, hogy elcsatangoljon a biztonságból a száz év óta legveszélyesebb áradás során.

– Átkutatták az iskolát? – kérdeztem.

– Még keressük – felelte Mrs. Fitzwilliam.

– Én is segíték.

A nap hátralévő része elmosódik az emlékeimben. Én magam is minden egyes osztályterembe benéztem, és közben vödörök közt botladoztam, amikben a plafonból csöpögő vizet fogták fel. Szekrényajtókat téptem fel, és a nevét kiabáltam, míg már a frászt hoztam a többi gyerekre. Hiába. Aiden nem volt az iskolában. Az épületek minden egyes szegletét átkutattam, még a parkolón és a focipályán is végigmentem. Végül Amy leültetett, Mrs. Fitzwilliam pedig hozott nekem kávé.

A rendőrség órákkal később jött ki egy keresőcsapattal együtt. Valamikor a nagy felfordulás közepette kaptam egy pár cipőt. Senki nem találta meg Aident. A hatóságoknak rengeteg mindennel kellett foglalkozniuk. A keresőcsapatok és a rendőrség nem tudott nagy erőket mozgósítani a mi ügyünkre, így a fiam, az eltűnt fiam maradt az, ami volt. Eltűnt.

És hogy most neheztelek-e ezért? Gyűlölöm-e a szülőket, akiknek a gyerekeit a csónakok és a helikopterek biztonságba vitték, amikor az Ouse végül kiöntött, és zavaros vizével elárasztotta a kis falunkat? Nem. Képtelen lennék rá. Nem haragudhatok azokra az emberekre, akik fáradhatatlanul dolgoztak, hogy segítsék az élőket. De ahogy figyeltem, ahogy a többi gyerek megtalálja a szüleit, ahogy a vízből kiementett túlélők takarókat és meleg teát kapnak, rájöttem, hogy az életem már nem áll az irányításom alatt. Aznap, amikor elveszítettem Aident, az életem kicsúszott a kezemből. És így, hogy ő elment, ez már így is marad.

2

MENNYI ELVESZTEGETETT LEHETŐSÉG! Ezt a frázist hallottam újra és újra, amikor teherbe estem Aidennel a tizenharmadik iskolai évemben. Épp betöltöttem a tizennyolcat, amikor rápisiltem a hosszúkás műanyagra. Addigra már jó pár egyetemre elküldtem a jelentkezésemet, olyan egyetemekre, amiktől azt reméltem, hogy felvesznek humán szakra. Azonban Rob, akivel akkoriban jártam, egy egyetemre sem jelentkezett. Amúgy sem igazán lelkesedett a továbbtanulásért, és amikor közöltem vele, hogy terhes vagyok, végleg felhagyott a tanulmányi terveivel.

Rob nem az a típusú fiú volt, akit egy lány szívesen hazavinne a szüleihez. Tizenöt évesen csatlakozott egy bandához, tizenhat évesen már tetoválása volt, tizenhét évesen pedig már szinte teljesen elhanyagolta az iskolát. Maradt még, amíg megírta az érettségét, de ha most visszagondolok azokra az időkre, eltűnődöm, hogy nem inkább csak azért maradt-e ott, hogy velem lógjon. Nagyon szerelmesek voltunk egymásba, ám ez kamaszszerelem volt: szenvedélyes és ostoba, tele tévedésekkel és drámával. A legnagyobb dráma a terhességem volt, aminek következtében a Price és a Hartley család összeült, hogy megvitassa, mihez kezdjen az egész kínos helyzettel. Egy ponton

elgondolkodtam, hogy talán elküldenek valahova kilenc hónapra, hogy titokban szüljem meg a gyermekemet. Hirtelen úgy tűnt, mint ha a huszadik, és nem a huszonegyedik század elején járnánk.

Kis falunk gazdag, vidéki emberekből állt. Anyu volt Bishoptown háziorvosa. Rob családjáé volt a kicsi, ám divatos fogadó, és számos nyaralójuk volt York közelében is. Fényes jövő előtt álltunk. Középosztálybeli gyerekek voltunk, akiknek a szülei keményen dolgoztak a jövőjükért, amit mi olyan könnyedén dobtunk el magunktól, ahogy azt a hosszúkás műanyag darabot vetettem a szemétkébe.

Választhattam volna az abortuszt, és higgyék el, azon is elgondolkodtam. Anyu le is ültetett, és nyugodtan, szakszerű hangon elmagyarázta az egész eljárást. Az olyan lányok, mint én, gyakran döntenek emellett. Úgy érzik, ez a legjobb megoldás a számukra. De volt valami abban a kis babszemben, amit az ultrahangon láttam, ami elgondolkodtatott: Nem egy kis varázslat növekszik-e bennem? Ott volt a varázsbab a méhemben, és kíváncsi voltam, mivé fejlődik. Talán kissé önző döntést hoztam. De talán minden döntésben közre játszik némi önzés. És én így döntöttem.

Aiden mellett döntöttem.

És sosem bántam meg.

Akkor sem, amikor a bőrömet szakítva kibújt belőlem, akkor sem, amikor torkaszakadtából üvöltött ahelyett, hogy aludt volna, és akkor sem, amikor három nappal az árvíz után megtalálták az Ouse-folyóban úszó piros kabátját. Nem, sosem bántam meg a döntésemet, még hét hosszú évvel később sem, amikor végül hivatalosan is, jogi értelemben halottnak nyilvánították a fiamat.

– Emma, szeretnéd most kinyitni?

Pislogtam, és ismét a tanáriban találtam magam, az egyik nem túl kényelmes székben, a kis dohányzóasztal mellett. A bal oldali

falat a rekeszekre osztott polcok foglalták el, mögöttem pedig a kis konyharész húzódott a régi müzlisdobozokkal megrakott néhány szekrénnel és a bögrékkel és teáskanalakkal teli mosogatóval. Mióta gondolkodtam Aidenen? A körülöttem lévő arcokra kiülő pillantások alapján már egy ideje messze jártam.

– Persze! Elnézést, kicsit elkalandoztam.

Az egyik kilazult hajtincsemet a fülem mögé simítottam, lehajtottam a fejem, és elmosolyodtam, ahogy elvettem az ajándékot Amy felém nyújtott kezéből.

Tíz évvel ezelőtt, amikor Aiden odaveszett az áradásban, nem gondoltam volna, hogy egy nap majd azzal a nővel fogok együtt dolgozni, aki hagyta, hogy a fiam elcsatangoljon az iskolából. De az élet megy tovább, és az emberek változnak. A történetek ellenére megbocsátottam Amynek azt a napot. Az esőzés alatt sokfelé kellett figyelnie, és amikor egy percre hátat fordított, a fiam valószínűtlen dolgot tett: egyenesen kísétált az iskolából, le a veszélyes folyóhoz, ahol magával ragadta az ár, és megfulladt. Ezek a hideg, kemény tények. Ám valahányszor eszembe jutottak, próbáltam magam elhatárolni a valóságtól. Néha eltűnődtem, hogy nem határoltam-e el magam teljesen Aiden halálától. Hogy tényleg elhittem-e, hogy meghalt, és nem csak egyfajta vad életet él valahol a yorkshire-i vidéken, túrázókat rémisztget a hangából előugorva, hogy aztán visszairamodjon a barlangjába, mint valami ősember.

A hüvelykujjam körmét bedugtam a cellux alá, és lassan kibontottam az ölemben lévő ajándékot. Rózsaszín masniba és helyes madarakkal és virágokkal teli, rózsaszín csomagolópapírba rejtették. A vastag papírt nehéz volt eltépni. Amy nemcsak a Bishoptown Hill-i újságoshoz ugrott el érte, hanem egészen a Paperchase-ig vagy a Waterstonesig ment ezért a szép és divatos papírért.

A madarak alatt egy dobozt találtam, egyik oldala átlátszó műanyag volt.

– Gyönyörű.

Lassan kifújtam a levegőt, és próbáltam visszatartani a szememet szűrő könnyeket.

– Tetszik? – kérdezte, és kihallottam a hangjából az aggodalom enyhe reszketését. – Tudom, hogy néhány anyuka nem szereti, ha ennyire lányos ajándékot vesznek a kisbabájuknak. De megláttam, és olyan szép volt, hogy muszáj volt megvennem.

Találkoztam könnyes tekintetünk. Tizenhárom vagy tizennégy éves korom óta ismertem Amyt, bár sosem álltunk egymáshoz közel. Olyasvalaki volt, aki ugyanazokban a körökben mozgott, mint én, de akit nem hívtam fel csak úgy szombat esténként, hogy mozduljunk ki, és menjünk moziba.

Egy kicsit mindig is szürke kisegér volt, aki csinos lett volna, ha nem olyan hosszú a metszőfoga, ami miatt nem tudta rendesen becsukni a száját. Volt egyfajta tipikus könyvtáros kisugárzása. Csendes, aggodalmaskodó ember volt, aki félszegen állt a többiekhez, és tudtam, hogy Aiden halála mélyen nyomasztotta az elmúlt években. Végül, miután bénító gyászom lassan csendesült, még meg is sajnáltam.

– Ó, milyen elbűvölő! – búgta Angela, a hetedikesek osztályfőnöke.

– Szép – mondta Sumaira, az egyik irodalomtanár.

– Legszívesebben megint kislány lennék, hogy én is kaphassak egyet – jegyezte meg Tricia, a másik iskolatitkár.

Lenéztem az ölemben fekvő babára, és igyekeztem Aiden emlékéért egy időre elhessegetni, hogy most az egyszer a jövőmre koncentrálhassak.

Nehéz volt ez a tíz év, nehezebb, mint amilyennek valaha is képzeltem, hogy az élet lehet, de nem csak fájdalommal volt teli. Voltak

gyönyörű pillanatok, mint például amikor hozzámentem Jake-hez, és rájöttem, hogy várandós vagyok ezzel a gyermekkel. Ez egy újabb boldog pillanat lehet, és ki akartam élvezni. A jelenben akartam élni. Így, míg némán bocsánatot kértem érte, félretettem Aident, és arra a napra gondoltam, amikor ezt a gyönyörű babát odaadom majd a lányomnak. Porcelánból készült, törékeny, rózsaszín arcocskával és vállára omló, hullámos, barna hajjal. Rózsaszín tüllruha volt rajta, aminek a szegélyére margarétákat, a vállpántjára pedig egy pillangót öltöttek.

– Tökéletes, Amy, köszönöm. Hol a csudában akadtál rá? – kérdeztem.

– Nos – felelte. – Van egy online áruház, ami személyre szabott babákat készít. De volt pár kész darab is, és ez volt az egyik. Rögtön beleszerettem, és muszáj volt megvennem neked.

Óvatosan a dohányzóasztalra tettem a babát a hatalmas, fényes üdvözlőlapp mellé, amin egy szárítókötélen babaruhák lógtak, majd előredőltem a székemen, és a karomat Amy köré fűztem. Kidudorodó hasam fölött felém hajolt, hogy megölelhessen, és meglapogatta a hátamat.

– Bárcsak nekem is ilyen csinos pocakom lett volna nyolc hónapos terhesen! – jegyezte meg Sumaira. – Az enyém kábé ekkora volt!

A karjával mutatta, hogy mekkora, mire mind neveltünk.

– Folyton arra gondolok, hogy egy nap majd arra ébredek, hogy akkora vagyok, mint egy ház – nevettem velük.

A terhességem előtt aktív életet éltem. A futás segített megbirkózni a fájdalommal, és a terhességem korai szakaszában elértem az állóképességem csúcspontját. Még most is éreztem ennek az erőnek egy részét a testemben. Egyáltalán nem éreztem magam gyengének vagy leterheltnak. Viseltem az előrehaladott terhesség néhány klasszikus tünetét, mint például a megdagadt bokát, és hogy kétszer annyiszor

kell mosdóba járnom, de közel sem voltam az a komikus, elefántmértű terhes nő, akit a tévében látni. Egyszer sem törtem ki könnyekben a munkahelyemen, és az elmúlt nyolc hónapban egyszer sem sóvárogtam savanyú uborka után.

– Hiányozni fogsz nekünk, Price-Hewitt – ölelt át Tricia is.

– Ti is hiányozni fogtok nekem. Ne kedveljétek meg nagyon a helyettesemet, mert hamar visszajövök.

– Maradj csak addig, amíg szükséges – mondta Angela. – Ne siettesd! Élvezd ki ezt az időt a kisbabáddal!

Bólintottam, ahogy megemésztettem a szavait. Senki sem említette Aident. Senki sem utalt rá, hogy ez már a második gyermekem lesz. Az ajkamba haraptam, és igyekeztem elfojtani a büntudat növekvő hullámát, ami azzal fenyegetett, hogy végigsöpör rajtam.

– Jake már vár.

Kissé túl gyorsan álltam fel, és éreztem, ahogy a vér a fejembe áramlik. Az ízületeim fájtak egy kicsit, de a kollégáim kedvességéből erőt nyertem, és képes lettem volna szembeszállni akár az egész világgal is. Készen álltam az új, előttem álló kihívásra, főleg hogy Jake ott várt rám a parkolóban. Ő volt a kösziklám a nehéz időkben, ki nyújtott kézzel állt, készen arra, hogy elkapjon, amikor lezuhanok. És higgyék el, sokszor lezuhanam. Aiden halála után sötétségbe zuhan-
tam.

– Hívj fel minket, ha megszületik a baba! Mindannyian látni szeretnénk majd – mondta Amy.

Az ajkába harapott, és láttam rajta, hogy a gondolatai a fiam körül járnak, aki eltűnt mellőle, és sosem tért vissza.

– Igen, majd hozd be ide is! Rég nem dajkáltam újszülöttet. Az én Oliverem is már majdnem hároméves. El tudjátok ezt hinni? – mondta Tricia, és a tekintete elhomályosult, ahogy eszébe jutott az unokája.

– Természetesen – feleltem. – Alig várom, hogy mind találkozhas-
satok vele.

Összegyűjtöttem az üdvözlőlapokat és az ajándékokat egy nejlon-
zacskóba, majd felvettem a nagy csokor rózását, aminek a csomago-
lásáról előrelátóan lekaparták az árat. Félszegen álldogáltunk az aj-
tónál, és most először bizonytalanságot láttam az arcukon. Elgon-
dolkodtak, és tudtam, mi jár a fejükben.

Amy letörölte a könnyecskéket az arcáról. Lehet, hogy nem emlí-
tettük meg Aident. Lehet, hogy tudat alatt mind úgy döntöttünk, hogy
nem ejtjük ki a nevét, míg az új kisbaba érkezését ünnepeljük. De
Aiden ott volt, olyan közel, hogy szinte láttam is az árnyékban, a polcok
és a sarokban álló asztal mellett. Ott volt Amy könnyeiben és Sumaira
mindentudó mosolyában. Ott volt a szívemben, az artériáim mélyén,
a véremben, a DNS-emben, és minden egyes engem alkotó atomban.

Elköszöntem a többiektől, majd lementem a lépcsőn, ki a parko-
lóba. Ugyanabba a parkolóba, amin azon a rettenetes napon is ke-
resztülrohantam, amikor a gumicsizmám cuppogott az esőben, és
a zoknim bizonytalanul fityegett a lábamon. Ekkor megláttam az
ezüst Audit és Jake mosolyát a volán mögött.

– Milyen volt? – kérdezte, míg az ajándékokat és a virágokat be-
pakoltam a hátsó ülésre.

Hamarosan be kell szereznünk egy gyerekülést, jutott eszembe.
Már csak három hét maradt a szülésig, és még annyi mindent kel-
lett elintézni.

– Istenem, látnod kéne az elragadó babát, amit Amy vett Babának.
Jake a homlokát ráncolta.

– Kimerültnek tűnsz. Fel akartam vetni, hogy ünnepeljünk, és
igyunk meg egy teát, de inkább egy forró fürdőre és korai lefekvés-
re lenne szükséged. Rendeljünk valamit a Da Vinci'sből?

Áthajoltam a sebességváltó fölé, hogy cuppanós puszt nyomjak az arcára.

– Remekül hangzik.

Ahogy kikanyarodtunk a parkolóból, nem tudtam megállni: megfordultam, és még egy utolsó pillantást vettem az iskolára. Immár öt éve dolgoztam ott. Mostanra már megszokhattam volna a régi, viktoriánus épület látványát, mégis valahogy azonnal a felszínre hozta azokat a régi érzéseket. És ekkor a lányom rúgott egyet. A hasamra tettem a kezem, és éreztem a második rúgást.

Igen, tudom, hogy itt vagy. Neked is van hely a szívemben.

3

A BISHOPTOWNI ISKOLA ÁLTALÁNOS- és középiskola is volt egyben. Húsz évvel ezelőtt felhúztak még egy épületet a viktoriánus épület mögé. A tizenegy évesnél fiatalabb gyerekek az elülső, régebbi épületben tanulnak, hetedikről pedig átkerülnek a hátsó, újabb tömbbe. Akkor találkoztam Jake-kel, amikor még én is egy ottani diák voltam.

A tanárom volt.

Furán hangzik. De nem az.

Jake épp akkor kezdett a Bishoptownban, mielőtt elkezdtem volna készülni a záróvizsgáimra, de az érettségire való felkészülés előtt engem nem tanított. Művészettanár volt, fiatal, még csak huszonnyolc éves, és épp akkor költözött át Bishoptownba egy Brighton közeli kisvárosból. Természetesen én is észrevettem, milyen jól néz ki. Helyes Hewittnak hívtuk. De akkoriban annyira szerelmes voltam a barátomba, Robba, hogy rá se néztem igazán a tanáromra. És aztán jött Aiden...

Hat évvel ezelőtt kész csódtömeg voltam. Aiden halála óta nem volt rendes munkám, eltekintve egy részmunkaidős állástól az egyik szupermarketben, és mindössze abból az örökségből éltem, amit a

szüleim hagytak rám, miután egy autóbalesetben életüket veszítették. Jake volt az, aki a segítségemre sietett, aki állást szerzett nekem az iskolában, aki kihúzott a sötétség gödréből, és aki megmutatta, hogy képes vagyok fényt csiholni és helyrehozni a saját életemet. Az, hogy rátaláltam – vagy inkább ő talált rám –, meggyőzött arról, hogy mégsem vagyok elátkozva, csak elég szerencsétlen ahhoz, hogy kevesebb mint négy év leforgása alatt elveszítssem a fiamat és a szüleimet.

Mindent, amim volt, Jake-nek köszönhettem.

Ahogy beálltunk a felhajtókra, a férjemre pillantottam, és hagytam, hogy a szemem beigya a látványt. Bár tíz évvel idősebb volt nálam, a maga elegáns módján még mindig vonzó volt. A ráncai és őszőlő haja nem igazán számítottak. Tetszett, hogy úgy öltözködik, mint egy tipikus tanár: kordbársony zakók és mintás nyakkendők. Rajta divatosan és dögösen álltak, nem olyan kiábrándítóan unalmasan, mint az iskola néhány korosodó földrajztanárán.

Észrevette vizslató tekintetemet.

– Mi az?

– Semmi – vontam meg a vállam.

A stresszes délután immár a múlté volt, és az igazi boldogsághoz hasonló érzés váltotta fel. Persze az elmúlt tíz évben voltak boldog pillanataim, de sosem tartottak sokáig, nem úgy, mint az egyre terjedő érzés, amit most éreztem.

Lehetséges lenne, hogy az életem kezd végre helyreállni? A boldogság végre átveszi az Aiden és a szüleim miatt érzett fájdalom helyét? Azt mondják, az idő gyógyító hatású, de sosem hittem benne. Az árvíz után helyrehozhatatlanul megtörtnek éreztem magam. De úgy tűnt, hogy a lényem kis darabkái végre ismét összeállnak.

Legalábbis azt hittem.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Jake behozta az ajándékokat a házba, én pedig vizet öntöttem az egyik vázába, és megnyestem a rózsákat. A konyha életre kelt a jövő-menéstől, a nejlonzacskók zizegtek, ahogy Jake letette az ajándékokat az étkezőasztalra, és nekiállt egyesével kipakolni őket.

– Jane ott volt? – kérdezte.

– Nem, meghúzta a hátát.

– Már megint? – Jake megcsóválta a fejét. – Gondolom, ez van akkor, ha az ember elhanyagolja magát. Hogy csinálta?

Bosszantott ez az érzéketlen megjegyzés. Jane középkorú nő volt, és túlsúlyos. A legutóbbi félév feléről hiányzott a folytonos egészségügyi problémái miatt. Nehéz volt nem észrevenni, hogy a legtöbb problémája elmúlna, ha lefogyna, és hát Jake-nek ami a szívéen, az a száján. Hajlamos volt olykor kimondani azt is, amit mások nem mertek.

– Megpróbálta felvenni a melltartóját.

Jake hangosan felröhögött.

– Hát ez kész!

– Hé! – mondtam. – Nehéz felvenni a melltartót, amikor a bőröd még nedves a zuhanytól.

– Ja, de akkor is. – A fejét csóválva folytatta a pakolást. – Akkor Amytól ezt a babát kaptad? És... tetszik?

Felelte a törékeny babát tartalmazó dobozt.

– Igen. Miért?

– Nem gondolod, hogy egy kicsit... ijesztő?

Magasabbra emelte a csomagot, míg én a csípőmet a konyhapultnak támasztva megálltam, egyik kezemben az ollóval, a másikban egy szál rózsával. Az ujjai a műanyagba mélyedtek, és legszívesebben